

Sygn. akt II Ca 800/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lutego 2015 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Tomasz Szaj
Sędziowie:	SSO Agnieszka Bednarek-Moraś (spr.) SSO Iwona Siuta
Protokolant:	st. sekr. sąd. Elżbieta Szlachta

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 lutego 2015 roku w S.

sprawy z powództwa **Cechu (...) w P.**

przeciwko **J. M.**

o zwolnienie spod egzekucji

na skutek apelacji wniesionej przez powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 26 maja 2014 roku, sygn. akt VI C 927/13

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od powoda Cechu (...) w P. na rzecz pozwanego J. M. kwotę 394 (trzysta dziewięćdziesiąt cztery) złote tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.**

Sygn. akt II Ca 800/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 maja 2014 roku Sąd Rejonowy w Kamieniu Pomorskim, w sprawie z powództwa Cechu (...) w P. przeciwko J. M. o zwolnienie spod egzekucji (sygn. akt VI C 927/13):

I. zwolnił spod egzekucji prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Świnoujściu K. C. na wniosek J. M. przeciwko Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością Ośrodek (...) w sprawie oznaczonej sygnaturą akt Km 706/13 udział do 1/7 części we własności ruchomości w postaci: pieca konwekcyjnego rocznik 2008 i dwóch kotłów warzelnych;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddalił;

III. zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2 117,10 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Podstawę rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego stanowiły następujące ustalenia faktyczne:

Na wniosek J. M. jako wierzyciela i na podstawie tytułu wykonawczego - nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 17 maja 2013r. wydanego w sprawie X GNC 325/13 Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Świnoujściu K. C. prowadzi przeciwko Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością Ośrodek (...) postępowanie egzekucyjne pod sygn. akt Km 706/13. W toku tego postępowania, w dniu 4 września 2013r. Komornik dokonał przyłączonego zajęcia ruchomości w postaci: jednego pieca konwekcyjnego rocznik 2008, jednego pieca konwekcyjnego rocznik 2012, jednej półki nadstawnej podwójnej, pięciu stołów ze stali nierdzewnej, dwóch regałów ze stali nierdzewnej, dwóch podstaw do pieca konwekcyjnego, trzech kotłów warzelnych, trzydziestu okleinowanych stolików kolorowych, kompletu krzeseł ze stolikami w łącznej ilości 172 sztuk, jednego 24 calowego monitora marki S. oraz jednego telewizora o przekątnej ekranu 60". Zajęcia ruchomości dokonano w obrębie nieruchomości położonej przy ul (...) w M..

Nieruchomość, na terenie której zostały zajęte wymienione wyżej rzeczy stanowi w udziałach do 1/7 części przedmiot współwłasności, a dokładnie przedmiot współużytkowania wieczystego gruntu i współwłasności posadowionych na nim budynków, siedmiu różnych cechów a w tym m.in. Cechu (...) w P.. Jednocześnie te same cechy, w tym także Cech (...) w P., założyły i w dacie dokonania zajęcia spornych ruchomości były jedynymi udziałowcami (wspólnikami) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Ośrodek (...) w M..

Wymieniona Spółka zawarła z każdym z cechów, będących współwłaścicielami nieruchomości przy ul (...) w M., jednobrzmiące umowy dzierżawy ich udziałów w prawie współużytkowani wieczystego gruntu tj. działek nr (...) oraz w prawie współwłasności posadowionych na tym gruncie budynków. We wszystkich umowach wskazano, że wydzierżawiający oddaje dzierżawcy przedmiot dzierżawy wraz z wyposażeniem do używania i pobierania pożytków, a dzierżawca oświadczył, że jest w posiadaniu przedmiotu dzierżawy. Zgodnie z umową dzierżawca zobowiązany był używać przedmiotu dzierżawy zgodnie z jego przeznaczeniem tj. jako ośrodka wypoczynkowego, prowadzącego działalność czasową, kolonijną, rekreacyjną oraz rehabilitacyjną i w takim zakresie mógł świadczyć usługi na rzecz podmiotów zewnętrznych. Odnośnie czynszu dzierżawnego strony postanowiły, że dzierżawca będzie zobowiązany do zapłaty wydzierżawiającemu czynszu dzierżawnego określanego corocznie przez właścicieli, także na Zgromadzeniu Wspólników Spółki Ośrodek (...) Spółka z o.o. w M. w sposób i w trybie głosowania przewidzianego dla tegoż Zgromadzenia Wspólników zwykłą większością głosów przy obecności co najmniej połowy właścicieli w pierwszym terminie, przy czym uchwała taka miała być podpisywana także przez dzierżawcę i automatycznie miała stawać się załącznikiem do umowy dzierżawy. Czynsz miał być płatny w dwóch ratach do 31 sierpnia i 30 listopada każdego roku kalendarzowego, przelewem na rachunek bankowy wydzierżawiającego, przy tym podstawą jego zapłaty miały być faktura lub nota obciążeniowa, wystawiane przez wydzierżawiającego. W § 5 umowy zastrzeżono również, że dzierżawca jest zobowiązany: do dokonywania wszelkich napraw i remontów niezbędnych do zachowania przedmiotu dzierżawy w stanie niepogorszonym, uzupełniania wyposażenia zużytego w wyniku normalnej eksploatacji przedmiotu dzierżawy, wykonywania remontów i napraw wskazanych przez wydzierżawiającego wykraczających ponad normalny stopień użytkowania, przy czym uchwała w tym zakresie wymagać miała zgody zwykłej większości właścicieli przy obecności co najmniej 50% w pierwszym terminie i mogła być podjęta także na Zgromadzeniu Wspólników Spółki Ośrodek (...) Spółki z o.o. w M.. W tej samej części umowy strony postanowiły również, że dzierżawcy nie będzie przysługiwać prawo do zwrotu nakładów poczynionych na przedmiot dzierżawy. Umowa została zawarta na czas nieokreślony, a wszelkie jej zmiany wymagały formy pisemnej zastrzeżonej pod rygorem nieważności. W sprawach nieuregulowanych w umowie strony przewidziały stosowanie przepisów kodeksu cywilnego.

Zarząd w Spółce Ośrodek (...) był jednoosobowy. Funkcję jedynego członka i Prezesa Zarządu zarazem od 2 kwietnia 2011r. do 19 października 2012r. sprawował J. M.. W dniu 19 października 2012r. wspólnicy podjęli uchwałę o odwołaniu J. M. z tego stanowiska, a następnie uchwałę o powołaniu na nie J. G. (1), ponieważ jednak ta ostatnia uchwała została podjęta w głosowaniu jawnym, ponownie podjęto ją po dwóch tygodniach w głosowaniu tajnym. J.

G. (1) w dniu 19 stycznia 2013r. na Walnym Zgromadzeniu Wspólników złożyła rezygnację z funkcji Prezesa Zarządu Spółki Ośrodek (...).

Na Walnym Zgromadzeniu Wspólników w dniu 17 kwietnia 2010r. podjęto m.in. Uchwałę nr 9, na mocy której przedłużono obowiązywanie umów dzierżawy i ustalono wysokość czynszu za rok 2010 na kwotę 55 0000 zł brutto dla każdego z Cechów, której płatność miała nastąpić w dwóch ratach: I rata w wysokości 45 0000 zł brutto płatna do końca sierpnia 2010r. i druga rata w wysokości 10 000 zł płatna do końca grudnia. Jednocześnie w uchwale tej Wspólnicy postanowili, że w związku z koniecznością wykonania remontów w szerszym stopniu aniżeli przewiduje to § 4 pkt. 1 umowy z dnia 01.06.1996r. Walne Zgromadzenie zatwierdza obciążenie kosztami remontu w wysokości po 10 000 zł każdego Wspólnika osobno, rozliczane między stronami do końca grudnia 2010r.

Na Walnym Zgromadzeniu Wspólników w dniach 2 i 3 kwietnia 2011 r. podjęto m.in. uchwałę nr 4, na mocy której przyjęto jednolity tekst umów dzierżawy łączących wszystkie Cechy ze Spółką Ośrodek (...) oraz Uchwałą nr 5 ustalono wysokość czynszu dzierżawnego na kwotę 43 050 zł brutto rocznie, płatne w dwóch ratach: I rata w wysokości 24 600 zł brutto płatna do 31.08.2011r. i II rata w wysokości 18 450 zł brutto płatna w trefienie do 30.11.2011r., przy czym płatność miała nastąpić przelewem na rachunek bankowy na podstawie faktury lub noty obciążającej wystawionych przez wydzierżawiającego. Na Walnym Zgromadzeniu Wspólników w październiku 2011r. podjęto m.in. uchwałę nr 1, zgodnie, z którą wysokość czynszu dzierżawnego za rok 2011 ustalono na kwotę 24 600 zł brutto dla każdego Cechu. Na Walnym Zgromadzeniu Wspólników Spółki Ośrodek (...) w dniach 15, 16 kwietnia 2012r. podjęta została m.in. uchwała nr 11/2012, zgodnie z którą Zwyczajne Zgromadzenie Wspólników Ośrodka (...) Spółki z o.o. w M. ustaliło, że wysokość czynszu dzierżawnego za rok 2012 wyniesie 43 050 zł, a czynsz płatny będzie w dwóch ratach: I rata 24 600 zł płatna do 31.08.2012r. i II rata 18 450 zł płatna do 31.12.2012r. Jednocześnie wspólnicy postanowili, że środki z II raty przeznaczą na nakłady remontowo-modernizacyjne ośrodka, przy czym zestawienie tych nakładów zostanie przedstawione wspólnikom do akceptacji Protokół z Walnego Zgromadzenia odbytego w dniach 15, 16 kwietnia 2012r. podpisany został przez Przewodniczącego - Z. S. i Protokolanta - E. O. (1). Na Nadzwyczajnym Walnym Zgromadzeniu Wspólników, które odbyło się w dniach 19 i 20 października 2012r. podjęto m.in. uchwałę nr 7, zgodnie z którą Nadzwyczajne Walne Zgromadzenie Wspólników postanowiło, że umowa dzierżawy na 2012r. pozostanie w takiej samej wersji jak zatwierdzona na Zgromadzeniu Wspólników wiosną 2012r.

W roku 2011 Spółka Ośrodek (...) całość czynszu dzierżawnego należnego współwłaścicielom nieruchomości za rok 2010 wypłaciła w formie pieniężnej. W roku 2012r. część czynszu została wypłacona jedynie jednemu spośród współwłaścicieli i także tylko w formie pieniężnej. Pozostali współwłaściciele nie otrzymali należnego czynszu nawet w części.

Na pisemne polecenie przewodniczącej Rady Nadzorczej Spółki Ośrodek (...), zatrudniony na stanowisku kasjera Ł. N., w dniu 31 stycznia 2013r. sporządził fakturę VAT nr (...), z której treści wynikać ma, że dłużna Spółka zawarła z powodowym Cechem umowę sprzedaży, której przedmiotem miały być: brama, wyposażenie budynku „C”, wyposażenie hotel., wyposażenie kuchnia, wyposażenie kawiarnia + jadalnia, za łączną kwotę 24 600 zł. Do faktury dołączono zestawienie, którego wymienia następujące rzeczy ruchome: stół ze stali nierdzewnej o wartości 1 600 zł z przyporządkowaną fakturą nr (...), monitor Samsung 24' (...) tuner o wartości 731,70 zł z przyporządkowaną fakturą nr (...) z 01/08/2012r., regał ze stali nierdzewnej o wartości 1 200 zł, z przyporządkowaną fakturą nr (...), piec konwekcyjny o wartości 5 000 zł, z przyporządkowaną fakturą nr (...) z 19/06/2012r., podstawę do pieca konwekcyjnego o wartości 1 685 zł, regał ze stali nierdzewnej o wartości 960 zł, z przyporządkowaną fakturą nr (...), kocioł warzelny o wartości 3 600 zł, z przyporządkowaną fakturą nr (...) z 10/04/2012, 40 stołów o łącznej wartości 17 963 zł i 200 krzeseł o łącznej wartości 28 619,51 zł, którym przyporządkowano fakturę nr (...) z 04/07/2011, podwójna półkę nadstawną o wartości 1 100 zł, której przyporządkowano fakturę nr (...).

Z datą 14 marca 2013r. została wystawiona faktura VAT nr (...)/, z której treści wynikać ma, że dłużna Spółka zawarła z powodowym Cechem umowę sprzedaży, której przedmiotem miało być wyposażenie budynku A i B wg zestawienia, przy czym w zestawieniu sporządzonym do tej faktury wymieniono telewizor S. (...) (...) o wartości 4 608,93 zł.

Zgodnie z umową Spółki Ośrodek (...) powoływanie i odwoływanie członków Zarządu oraz udzielanie im absolutorium z wykonywania obowiązków za rok ubiegły należało do wyłącznej kompetencji Zgromadzenia Wspólników. Do kompetencji Zarządu należało prowadzenie spraw spółki i reprezentowanie jej na zewnątrz. Każdy z członków Zarządu miał prawo i obowiązek prowadzenie spraw spółki, przy czym zastrzeżono, że w wypadku Zarządu jednoosobowego do reprezentowania Spółki upoważniony jest Prezes Zarządu samodzielnie. Rozporządzenie prawem lub zaciągnięcie przez Spółkę do świadczenia o wartości przekraczającej dwukrotność kapitału zakładowego (którego wysokość wynosiła 50 000 zł) nie wymagało uchwały Wspólników, jednakże zaciąganie zobowiązań przekraczających wysokość 20 000 zł wymagało zezwolenia Rady Nadzorczej.

W roku 2012 i do dnia złożenia rezygnacji z funkcji Prezesa Zarządu Spółki Ośrodek (...) przez J. G. (1) pomiędzy Zarząd Spółki z poszczególnymi Cechami będącymi współwłaścicielami nieruchomości i jednocześnie Wspólnikami wymienionej Spółki nie doszło do zawarcia w jakiegokolwiek formie porozumienia dotyczącego sprzedaży rzeczy ruchomych wymienionych w pozwie, natomiast spośród tych rzeczy piec konwekcyjny rocznik 2008 r. oraz dwa kotły warzelne zostały przez dłużną spółkę sprzedane cechom przed rokiem 2010 r. W styczniu 2013r. J. G. (1), pełniąc wówczas jeszcze funkcje Prezesa Zarządu Spółki Ośrodek (...) złożyła wniosek o ogłoszenie upadłości spółki, który jednak został zwrócony przez sąd z powodu nie uzupełnienia w wyznaczonym terminie braków formalnych tegoż wniosku.

Egzekucja prowadzona przeciwko Spółce Ośrodek (...) pozostaje bezskuteczna, poza ruchomościami objętymi żądaniem pozwu Komornik nie odnalazł i nie dokonał zajęcia żadnego innego majątku dłużnika.

W tak ustalonym stanie faktycznym powództwo oparte o treść art. 841 § 1 k.p.c., zdaniem Sądu Rejonowego zasługiwało na uwzględnienie w niewielkiej części tj. co do żądania zwolnienia spod egzekucji pieca konwekcyjnego rocznik 2008 i dwóch kotłów warzelnych.

Sąd Rejonowy wskazał, iż powód na poparcie swoich twierdzeń przedłożył jedynie dwie faktury, mające rzekomo potwierdzać zawarcie umowy sprzedaży spornych ruchomości oraz protokoły Zgromadzeń Wspólników Spółki Ośrodek (...) z lat 2009, 2010 i 2012, na których m.in. podejmowano uchwały dotyczące wysokości, terminów i sposobów płatności czynszu dzierżawnego. Odnosząc się do kwestii faktur Sąd Rejonowy wskazał, iż nie stanowią one bezpośredniego dowodu faktu zawarcia umowy sprzedaży, a jedynie dowód pośredni. Faktura jest dokumentem rozliczeniowym, określającym cenę, jakiej sprzedawca ma prawo domagać się od kupującego, a kupujący ma obowiązek zapłacić za towar będący przedmiotem sprzedaży i nie należy jej mylić z umową sprzedaży. Uwzględniając okoliczności sprawy, a w tym w szczególności fakt kiedy, w jakiej sytuacji finansowej dłużnej spółki, przez kogo i w jakich okolicznościach zostały wystawione faktury z 31 stycznia 2013r. i 14 marca 2013r. Sąd uznał, że nie można na ich podstawie poczynić ustaleń zgodnych z twierdzeniami powoda. W pierwszej kolejności Sąd zauważył, że obie faktury zostały wystawione dopiero w roku 2013 choć, zgodnie z twierdzeniami samego powoda, do zawarcia porozumienia w kwestii sprzedaży spornych ruchomości, miało dojść jeszcze w roku 2012. Sąd zwrócił uwagę, iż na przełomie lat 2012/2013 sytuacja finansowa Spółki Ośrodek (...) była zła do tego stopnia, iż w styczniu 2013 Prezes Zarządu zdecydowała o złożeniu wniosku o ogłoszenie upadłości Spółki. Sąd dodał, że fakturę z 31 stycznia 2013r. na pisemne polecenie Przewodniczącej Rady Nadzorczej wystawił zatrudniony na stanowisku kasjera Ł. N., natomiast co do faktury z 14 marca 2013r. z jej treści w ogóle nie wynika, kto miałby ją wystawić. Przy tym obie faktury wystawiono już po złożeniu przez J. G. (1) rezygnacji z funkcji Prezesa Zarządu, a na jej miejsce nikogo innego do pełnienia tej funkcji nie powołano. Odnosząc się do treści protokołów wskazał, że jakkolwiek na walnym Zgromadzeniu Wspólników Spółki Ośrodek (...) w kwietniu 2012r. podjęto uchwałę, zgodnie z którą wspólnicy zobowiązali się przeznaczyć środki z drugiej raty czynszu dzierżawnego za rok 2012 w wysokości po 18 450 zł przeznaczyć na nakłady remontowo-modernizacyjne ośrodka, z zastrzeżeniem, że zestawienie tych nakładów zostanie przedłożone wspólnikom do akceptacji, to jednak udowodnienie tego faktu w żadnym wypadku nie może być utożsamiane z wykazaniem prawdziwości twierdzenia o zawarciu umowy sprzedaży rzeczy objętych żądaniem pozwu. Po pierwsze, zobowiązanie się przez (...) Spółki Ośrodek (...) do przeznaczenia określonych środków, pochodzących z drugiej raty czynszu dzierżawnego za rok 2012, na nakłady remontowo-modernizacyjne, których zestawienie miało być

przedstawione wspólnikom do akceptacji, mogło być jedynie podstawą ewentualnej umowy sprzedaży ruchomości, nie stanowiło zaś samej umowy, ani nawet części tej umowy, a co za tym idzie nie wywoływało też skutku w sferze prawa własności jakichkolwiek rzeczy. Po drugie, brak jest dowodu zrealizowania warunku, o którym mowa w uchwale nr 11/2012, tj. przedstawienia wspólnikom do akceptacji zestawienia nakładów, które mieliby oni sfinansować w ramach środków z II raty czynszu dzierżawnego. Po trzecie, zobowiązanie wynikające z omawianej uchwały jest na tyle ogólne i tak sformułowane („nakłady remontowo-modernizacyjne”), iż bez dodatkowych dowodów potwierdzających ewentualny sposób jego realizacji, nie stanowi wystarczającej podstawy do przyjęcia, że w jego wykonaniu dłużna Spółka sprzedała powodowi (i innym Cechom) rzeczy ruchome wymienione w pozwie. Co więcej umowa dzierżawy, na którą powołuje się powód, w §4 pkt.1 przewidywała, że uchwałę w sprawie określenia wysokości, terminów i zasad płatności czynszu dzierżawnego podpisuje (obok organu ją podejmującego) także dzierżawca, przez co automatycznie staje się ona załącznikiem do umowy dzierżawy, tymczasem z przedłożonego przez powoda protokołu Walnego Zgromadzenia Wspólników odbytego w dniach 15 i 16 kwietnia 2012r. nie wynika, aby podpisał go ktokolwiek poza Przewodniczącym walnego Zgromadzenia (Z. S.) oraz Protokolantem (E. O. (1)). W szczególności dokument załączony przez powoda do akt nie potwierdza, aby uchwałę podpisał reprezentujący dzierżawcę Prezes Zarządu, którym był wówczas J. M.. Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał, że zeznania J. M. i Ł. N., którzy stanowczo zaprzeczyli, aby między Spółką, którą reprezentowali a powodowym Cechem (i innymi Cechami) miało dojść do zawarcia, chociażby w sposób dorozumiany, porozumienia w przedmiocie sprzedaży rzeczy ruchomych objętych żądaniem pozwu, a co stanowić miałyby realizację zobowiązania przyjętego przez (...) Spółki Ośrodek (...) w uchwale nr 11/2012, są wiarygodne, mimo iż w stosunku do nich obu można by postawić zarzut, że jako wierzyciele prowadzący przeciwko tej Spółce postępowania egzekucyjne, mogą mieć interes w przedstawieniu nieprawdziwej wersji wydarzeń.

Biorąc pod uwagę materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, nawet przy uwzględnieniu, że zgodnie z przepisem art. 60 k.c. wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny, należało stwierdzić, iż nie zostało również wykazane, aby doszło do złożenia takiego oświadczenia woli, czy to przez Spółkę Ośrodek (...), czy też przez powodowy Cech. Jak już wspomniano, poza fakturami z 31 stycznia i 14 marca 2013r. powód nie przedłożył żadnych innych dokumentów, które potwierdzałyby zawarcie umowy sprzedaży. Treść faktury nr (...) wskazuje jedynie, że zapłata miałyby być dokonana przelewem. Z kolei w fakturze z 14 marca w miejscu „sposób zapłaty” wpisano „kompensata”. W ocenie Sądu, brak jakiegokolwiek adnotacji na fakturze nr (...) oraz bliżej niesprecyzowane stwierdzenie o sposobie zapłaty przez „kompensatę” w treści faktury z 14 marca 2013r., przy równoczesnym braku dowodu na dojście do powodowego Cechu oświadczenia dłużnej Spółki o potrąceniu wierzytelności rzekomo objętych treścią obu tych faktur i wierzytelności Cechu z tytułu czynszu dzierżawnego za rok 2012, czyni niemożliwym ustalenie, że do dokonania takiego potrącenia faktycznie doszło. Wprawdzie samo w sobie nie zaprzecza to możliwości dokonania sprzedaży rzeczy wymienionych w fakturach powodowemu Cechowi, jednak musi być oceniane jako nie udowodnienie przez powoda okoliczności, mającej stanowić przesłankę zawarcia umowy sprzedaży, która przecież, zgodnie z twierdzeniami powoda, miała prowadzić do powstania wierzytelności Cechu wobec Spółki Ośrodek (...) i w konsekwencji umożliwiać miała spełnienie przez Spółkę świadczenia z tytułu czynszu dzierżawnego w drodze potrącenia. Nie wykazanie tej okoliczności osłabia więc wiarygodność twierdzeń powoda co do samego faktu zawarcia umowy sprzedaży rzeczy.

Uwzględniając treść zeznań J. M., który potwierdził, że w okresie poprzedzającym rok 2010, w stosunkach między Spółką Ośrodek (...) a poszczególnymi Cechami, stosowano, jako sposób płatności należności z tytułu czynszu dzierżawnego, procedurę potrącenia wzajemnych należności Cechów wobec Spółki z tytułu czynszu i Spółki wobec Cechów z tytułu realizacji zobowiązań wspólników do przeznaczenia, określonych w uchwałach Walnego Zgromadzenia, kwot na nakłady remontowe i modernizacyjne, Sąd uznał za udowodnione jedynie nabycie przez powodowy Cech udziałów we własności ruchomości w postaci pieca konwekcyjnego rocznik 2008 i dwóch kotłów warzelnych, gdyż rzeczy te, jak zeznał J. M. zostały przez Spółkę nabyte przed rokiem 2011 co, przy jednoczesnym braku zaprzeczenia ze strony pozwanej, na podstawie dowodu pośredniego, jakim jest faktura VAT nr (...) jest wystarczającym dowodem na poparcie twierdzeń powoda.

Zdaniem Sądu, w niniejszej sprawie, w razie ustalenia że między powodem a Spółką Ośrodek (...) została zawarta umowa (umowy) sprzedaży udziałów w prawie własności rzeczy objętych żądaniem pozwu, spełnione zostały wszelkie przesłanki uznania tej czynności (tych czynności) za bezskuteczne wobec pozwanego, jako dokonanych z pokrzywdzeniem go jako wierzyciela. W ocenie Sądu, w świetle zgodnych twierdzeń stron i okoliczności znanych Sądowi z urzędu, stan niewypłacalności dłużnika, którym jest Spółka Ośrodek (...) nie może budzić wątpliwości. Spółka ta nie reguluje swoich zobowiązań, natomiast prowadzone przeciwko niej postępowania egzekucyjne okazały się bezskuteczne a jedynym majątkiem Spółki, jaki organ egzekucyjny zdołała ustalić i zająć, są rzeczy ruchome objęte żądaniem pozwu. Zdaniem Sądu, w niniejszej sprawie zdecydowanie można i należy mówić o ewentualnym zawarciu wskazywanej przez powoda umowy (umów) sprzedaży rzeczy (udziałów w prawie własności rzeczy) objętych sporem z pokrzywdzeniem pozwanego jako wierzyciela, gdyż nawet gdyby przyjąć, że w ramach tej czynności dłużna Spółka uzyskała świadczenie ekwiwalentne w postaci zwolnienia jej z długu z tytułu czynszu (części czynszu) dzierżawnego za rok 2012, gdyż z uwagi na formę zaspokojenia tego długu, którą miało być potrącenie wzajemnych wierzytelności dłużnej Spółki i powodowego Cechu, pozwany nie miał żadnej możliwości zaspokojenia swojej wierzytelności z tego ekwiwalentu. Sąd uznał, że z uwagi na fakt, iż kupującym miał być powodowy Cech, który jednocześnie był (...) Spółki Ośrodek (...) i co za tym idzie brał udział w wyborze organów Spółki, a w ramach uchwał Walnego Zgromadzenia Wspólników także udział w podejmowaniu ewentualnych decyzji o rozliczeniu należności z tytułu czynszu dzierżawnego w drodze ich potrącenia z należnościami Spółki wobec Cechów z tytułu sprzedaży im wyposażenia ośrodka dokonywanej w ramach zobowiązania (...) Spółki Ośrodek (...) do wydatkowania określonych kwot na nakłady remontowo-modernizacyjne w ośrodku, obie je należy uznać za spełnione. W ocenie Sądu, z wymienionych wyżej powodów, nie może być wątpliwości, że Spółka Ośrodek (...) ewentualnie zawierając, późną jesienią 2012r., z powodowym Cechem (i innymi Cechami) umowy sprzedaży ruchomości wymienionych w pozwie działała ze świadomością że czynność prawna przez niego dokonana może spowodować dla ogółu wierzycieli niemożność zaspokojenia się. Uwzględniając wszystko powyższe Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, iż nawet ustalenie, zgodnie z twierdzeniami powoda, że wskutek umowy (umów) sprzedaży zawartych jesienią 2012r. nabył on udziały we własności wszystkich spornych ruchomości, nie stanowiłoby wystarczającej podstawy do uwzględnienia powództwa w całości, albowiem pozwany, w odniesieniu do rzeczy objętych sporem - z wyjątkiem pieca konwekcyjnego rocznik 2008 i dwóch kotłów warzelnych nabytych przed rokiem 2010, skutecznie powołał się na zawarcie tej umowy (tych umów) z pokrzywdzeniem go jako wierzyciela, to zaś po myśli przepisu art. 532 kc powoduje, że nawet jeśli rzeczy te (udziały w prawie własności tych rzeczy) weszły do majątku powoda, nadal może on dochodzić zaspokojenia z nich swojej wierzytelności w drodze egzekucji.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., gdyż uwzględnił żądanie pozwanego zwrotu kosztów od strony powodowej jedynie co do kosztów dojazdu do sądu, uznając je za celowe.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł powód, zaskarżając go w części dotyczącej pkt. II i III i wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zwolnienie spod egzekucji rzeczy ruchomych, w stosunku do których żądanie zwolnienia spod egzekucji zostało oddalone ewentualnie uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1. naruszenie prawa procesowego - art. 212, art. 227, art. 230, art. 232, art. 233 § 1, art. 328 § 2 kodeksu postępowania cywilnego,
2. naruszenie prawa procesowego - art. 249 §1 kodeksu postępowania cywilnego poprzez jego niezastosowanie,
3. naruszenie prawa procesowego — art. 841 kodeksu postępowania cywilnego poprzez jego niezastosowanie,
4. naruszenie prawa materialnego — art. 85 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, poprzez jego błędną interpretację i zastosowanie;

5. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału.

Uzasadnienie apelacji zawierało rozwinięcie tak postawionych zarzutów.

Apelujący podniósł, że wyrok Sądu Rejonowego pozostaje wewnętrznie sprzeczny, albowiem z jednej strony Sąd stwierdza, że w 2012 r. i do dnia złożenia rezygnacji przez J. G. (1) nie doszło do zawarcia w jakiegokolwiek formie porozumienia dotyczącego sprzedaży rzeczy ruchomych wymienionych w pozwie by następnie prowadzić rozważania zmierzające do przyjęcia, iż umowa sprzedaży, na którą powołuje się powód została dokonana z pokrzywdzeniem wierzyciela. Takie stanowisko Sądu zdaniem apelującego skłania do przyjęcia, że Sąd ustalił, że doszło do zawarcia umów sprzedaży, co wywiera konsekwencje w zakresie dowodzenia. Zdaniem powoda, w procesie zostało wykazane, że doszło do zawarcia umów sprzedaży, lecz pozwany nie wykazał, że działania dłużnika dokonane było z pokrzywdzeniem wierzycieli oraz, że powód miał świadomość takiego pokrzywdzenia.

Apelujący zarzucił, iż sąd pominął w całości zeznania pozwanego J. M. i świadka J. G. (1) - byłych prezesów Spółki Ośrodek (...) Sp. z o.o. z siedzibą w M., a jednocześnie wierzycieli Spółki, w zakresie w jakim były ze sobą sprzeczne odnośnie wystąpienia przesłanek z art. 527 k.c. J. M. zeznał, że do dnia jego odwołania z funkcji Prezesa Zarządu Spółki, czyli do października 2012 r. Spółka była w dobrej sytuacji majątkowej, posiadała rezerwy pozwalające na uregulowanie wszystkich zobowiązań wobec wierzycieli. Jednocześnie J. G. (1), która została powołana na stanowisko Prezesa Zarządu Spółki w połowie października 2012 r., złożyła wniosek o ogłoszenie upadłości spółki na początku 2013 r., przy czym wniosek ten został odrzucony z przyczyn formalnych, nie doszło więc do ustalenia w postępowaniu upadłościowym czy zaistniały przesłanki do ogłoszenia upadłości Spółki. Sąd Rejonowy nie ustalił stanu faktycznego odnośnie sytuacji finansowej Spółki, w szczególności odnośnie zeznań świadka J. M. dotyczących zawartych rezerwacji i środków finansowych z tego tytułu, a mimo to dokonał oceny postępowania dłużnika i jego sytuacji majątkowej, co stanowi naruszenie art. 212, art. 227, art. 232, art. 233 § 1 oraz art. 249 kodeksu postępowania cywilnego. Zdaniem apelującego, brak jest podstaw do opierania się przez Sąd w tym zakresie na zeznaniach świadka Ł. N., który nie będąc upoważnionym do reprezentacji Spółki oraz do wglądu w dokumenty księgowe spółki nie posiadał wiedzy o sytuacji finansowej spółki, lecz odtwarzał informacje uzyskane od prezesów zarządu spółki, które były ze sobą sprzeczne.

Apelujący zarzucił, że błędne jest stanowisko Sądu, zgodnie z którym brak jest dowodu zrealizowania warunku, o którym mowa w uchwale 11/2012, tj. przedstawienia wspólnikom do akceptacji zestawienia nakładów, które mieli by oni sfinansować w ramach środków z II raty czynszu dzierżawnego. Jakkolwiek sam dokument nie został złożony do akt sprawy, ale fakt przedstawienia rozliczenia można wyprowadzić z pozostałych dowodów - a w szczególności z faktur VAT załączonych do pozwu wraz z załącznikami, w których szczegółowo wskazano przedmioty podlegające rozliczeniu. Gdyby wspólnicy takiego rozliczenia nie otrzymali, nie było by możliwe sporządzenie załączników do faktur, wskazujących co jest przedmiotem umów sprzedaży.

Błędne zdaniem apelującego są również rozważania Sądu w zakresie braku dowodów na dokonanie skutecznej kompensaty wzajemnych zobowiązań powoda ze Spółką. Sąd w uzasadnieniu orzeczenia powołał się na treść faktur, gdzie wskazano sposób zapłaty - kompensata. Faktury z taką adnotacją doręczono Spółce, które nigdy ich nie kwestionowała, wobec czego brak jest podstaw do przyjęcia przez Sąd odmiennego ustalenia, tym bardziej, że okoliczność ta nie była kwestionowana przez pozwanego (co stanowi o naruszeniu przez Sąd Rejonowy art. 230 k.p.c.).

Apelujący podniósł, że nabycie ruchomości w 2012 r. odbyło się na analogicznych zasadach, na jakich powód nabył rzeczy zwolnione przez Sąd spod egzekucji. W obu przypadkach zasady nabywania przez powoda towarów od Spółki zostały określone w umowie dzierżawy, przy czym dla sprzedaży z 2012 r. była to umowa z dnia 03 kwietnia 2011 r. Szczegółowe ustalenia stron dotyczące rozliczenia wzajemnych należności w każdym roku trwania umowy dzierżaw, były każdorazowo określane uchwałą wspólników, podejmowaną w terminie do 30 czerwca każdego roku trwania umowy dzierżawy. Faktycznego rozliczenia strony dokonywały do końca danego roku kalendarzowego na podstawie uchwały wspólników podejmowanej na zgromadzeniu wspólników odbywającego się w czwartym kwartale każdego roku trwania umowy dzierżawy. W taki sam sposób zostały nabyte ruchomości w 2008 r., jak i w 2012 r. Strony nie podpisywały dodatkowych dokumentów poza wystawieniem faktur VAT. Sąd Rejonowy w uzasadnieniu

wyroku nie wskazał, dlaczego ten sam sposób zawarcia umowy sprzedaży w jednym przypadku uznał za skuteczny by odmówić takiej skuteczności kolejnej umowie. Nie może stanowić podstawy do odmiennej oceny sam fakt prostego zaprzeczenia skuteczności umowy przez świadków, którzy w dodatku sami będąc wierzycielami Spółki są zainteresowani oddaleniem powództwa w niniejszej sprawie, tym bardziej, że zgromadzone w sprawie dokumenty przeczą twierdzeniom tych świadków. Nie bez znaczenia pozostaje fakt, że J. M. w jednym postępowaniu zeznaje, że miał wiedzę o tego typu praktyce, by podczas zeznań w innym procesie zeznawać, że takiej wiedzy nie posiadał.

Apelujący zarzucił nadto, że nieprawidłowe są ustalenia Sądu odnośnie działania dłużnika z pokrzywdzeniem wierzycieli. J. M. zeznał, że do dnia jego odwołania z funkcji Prezesa Zarządu Spółki, czyli do października 2012 r. Spółka była w dobrej sytuacji majątkowej, posiadała rezerwy pozwalające na uregulowanie wszystkich zobowiązań wobec wierzycieli. Sąd nie ustalił zatem stanu faktycznego odnośnie sytuacji finansowej Spółki a pozwany zaś nie naprowadził na tę okoliczność żadnych dowodów. Co więcej w toku procesu Sąd nie uznał za konieczne zastosowanie art. 212 §2 k.p.c., wobec czego uznać należy, że pozwany zdolny był do samodzielnej obrony i konstruowania zarzutów i wniosków o przeprowadzenie dowodów.

Apelujący podniósł także, iż nieprawidłowe jest ustalenie Sądu, że sporządzenie faktur załączonych do pozwu miało jedynie stworzyć pozory zawarcia umów i było powodowane obawą przez utratą przez Spółkę majątku na rzecz wierzycieli. Sąd pominął w ogóle fakt, że Spółka została założona 18.12.1989 r., a głównym przedmiotem jej działalności było zarządzanie nieruchomością wspólników, w tym powoda. Spółka przez 25 lat swojej działalności nie nabyła trwale żadnego majątku, a mimo to posiadała środki na zabezpieczenie i spłatę zobowiązań wobec wierzycieli. W tym czasie Spółka wielokrotnie nabywała ruchomości (wyposażenie ośrodka), które następnie sprzedawała wspólnikom w ramach rozliczenia czynszu dzierżawy. Rzeczywistym majątkiem Spółki decydującym o jej wypłacalności nie były więc ruchomości a Klienci, którzy wynajmowali pomieszczenia w ośrodku. Zawarte przez powoda, umowy sprzedaży ze Spółką w 2012 r. nie były czynnością pozorną, ani wyjątkową w 25 letnim okresie istnienia Spółki, nie były one też spowodowane obawą przed utratą przez Spółkę majątku, lecz stanowiły wykonanie uchwał podjętych w kwietniu 2012 r. Co więcej, wspólnicy pozostawali w świadomości, że Spółka posiada środki na dalsze funkcjonowanie o czym zapewniał Prezes Zarządu J. M. w październiku 2012 r. W toku postępowania nie zostało również wykazane, że sprzedaż tych rzeczy miała doprowadzić do niewypłacalności Spółki w stopniu większym niż w sytuacji, gdyby do tej sprzedaży nie doszło. Nie można również pominąć faktu, że powód, był jednocześnie wierzycielem Spółki, wobec czego również powód byłby uprawniony do zaspokojenia swojej wierzytelności z ruchomości Spółki. Pozwany nie wykazał, że na dzień zawierania umów sprzedaży (października 2012 r.) dłużnik był niewypłacalny a powód miał wiedzę, że jego działanie może spowodować pokrzywdzenie pozwanego jako wierzyciela.

Skarżący podnosił też, że Sąd dokonał nieprawidłowego naliczenia i przyznania kosztów procesu na rzecz pozwanego. W uzasadnieniu wyroku brak wskazania w jaki sposób Sąd dokonał weryfikacji złożonych przez pozwanego dokumentów mających stanowić dowód na racjonalność poniesionych kosztów uczestnictwa w sprawach, co stanowi naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. Ponadto, koszty uczestnictwa w rozprawach muszą być związane z koniecznością osobistego uczestnictwa pozwanego w rozprawach, co nie zostało wykazane. Dodatkowo, pozwany tego samego dnia uczestniczył w kilku rozprawach. Sąd winien był zatem dokonać ustalenia faktu uczestnictwa pozwanego na innych rozprawach w tym samym dniu, zweryfikować złożone dowody i dopiero na ich podstawie określić ewentualną wysokość kosztów podlegających rozliczeniu, czego Sąd nie uczynił, a przynajmniej nie wskazał w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

W odpowiedzi na apelację, pozwany wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania w kwocie 1084,80 złotych na które złożyły się koszt przejazdu na rozprawę w dniu 18 lutego 2015 roku w kwocie 396 złotych oraz utracony zarobek w kwocie 688,80 złotych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Sąd Okręgowy, po zapoznaniu się z pisemnymi motywami rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego, argumentacją apelacji wywiezionej w kontrolowanej sprawie i dokonując jej ponownego rozpoznania w granicach wyznaczonych jej granicami (art. 382 k.p.c.) doszedł do przekonania, iż wywieziona w sprawie apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy zasygnalizować jednak pragnie, że Sąd I instancji przeprowadził postępowanie dowodowe w zakresie wystrzegającym do poczynienia ustaleń faktycznych mających wpływ na zastosowanie przepisów prawa materialnego. Zgromadzone w sprawie dowody poddał wszechstronnej, wnikliwej ocenie, ustalając w sposób prawidłowy stan faktyczny sprawy. Ocena dowodów przeprowadzona przez Sąd Rejonowy zdaniem Sądu Okręgowego, odpowiada wymogom stawianym przez przepis art. 233 §1 k.p.c. pozostając tym samym pod ochroną wynikającą z powołanego przepisu. Podzielając zatem ocenę zgromadzonych w sprawie dowodów oraz dokonane na jej podstawie ustalenia faktyczne jak też rozważania prawne i uznając je za własne, nie zachodziła konieczność ich powielania w treści niniejszego uzasadnienia (postanowienie Sądu Najwyższego z 26.04.2007 r., II CSK 18/07).

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, Sąd II instancji wskazuje, iż ocena dowodów przeprowadzona przez Sąd I instancji odpowiada wymogom stawianym przez ten przepis, uwzględnia cały zgromadzony w sprawie materiał dowodowy i tym samym pozostaje pod ochroną wynikającą z powołanego przepisu. Ocena ta nie nosi cech dowolności. Przeciwno zasadności rozstrzygnięć zawartych w zaskarżonym wyroku nie mogą przemawiać zarzuty podniesione w apelacji strony powodowej. W szczególności Sąd II instancji nie podziela argumentacji skarżącego, iż rozważania Sądu Rejonowego są wewnętrznie sprzeczne, gdyż z jednej strony Sąd ustala, że nie doszło do zawarcia umowy sprzedaży, a z drugiej czyni ustalenia, że umowy te zostały zawarte z pokrzywdzeniem wierzyciela. Sąd bowiem wyraźnie wskazuje, iż w pierwszej kolejności przyjmuje, iż umowy nie zostały nigdy zawarte, a wystawione faktury stanowiły jedynie pozór zawarcia umów, a dopiero w dalszej kolejności podaje, że „nawet w razie przyjęcia, że między Cechem a Spółką Ośrodek (...) doszło do zawarcia umowy sprzedaży”, to czynności te zostały dokonane z pokrzywdzeniem wierzyciela.

W kontekście sformułowanych w apelacji zarzutów, wypada zauważyć, iż rozstrzygnięcie wydane w niniejszej sprawie zostało oparte o treści art. 841 § 1 k.p.c. Powód domagał się bowiem wyłączenia spod egzekucji ruchomości zajętych przez komornika sądowego w dniu 4 września 2013 roku w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym przeciwko dłużnikowi Ośrodkowi (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w sprawie Km 706/13, wskazując, iż przysługuje mu prawo ich własności w udziale do 1/7. Ocena żądania powoda nastąpiła w oparciu o art. 841 § 1 k.p.c. Zgodnie z § 1 powołanego przepisu osoba trzecia może w drodze powództwa żądać zwolnienia zajętego przedmiotu od egzekucji, jeżeli skierowanie do niego egzekucji narusza jej prawa. Wypadki naruszenia prawa mogące stanowić podstawę tegoż powództwa – wskazane przykładowo w doktrynie obejmują sytuacje, w których przykładowo skierowano egzekucje do przedmiotu stanowiącego własność osoby trzeciej, a nie dłużnika. W niniejszej sprawie, nie budzi najmniejszej wątpliwości, iż ciężar dowodu, że własność rzeczy zajętych w toku egzekucji stanowi własność powoda, zgodnie z regułą wyrażoną w art. 6 k.c., spoczywał właśnie na nim, bowiem to on z racji wykazania tej okoliczności wywodził korzystne dla siebie skutki prawne. Z tego też względu na nim spoczywał wyrażony w art. 232 k.p.c., obowiązek procesowy w postaci, wskazania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzi skutki prawne.

Zdaniem Sądu Odwoławczego, strona powodowa takiego dowodu w sprawie nie przedstawiła. Dowodząc zasadności złożonego w tej mierze żądania powód powołał się na protokół Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników spółki Ośrodek (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z dnia 19-20 października 2012 roku, wskazując iż podjęto na nim uchwałę o wyrażeniu zgody na nabycie rzeczy od spółki i rozliczenie wzajemnych należności poprzez nabycie przez powoda i pozostałych wspólników towarów od Spółki oraz zapłatę ceny w drodze kompensaty wzajemnych należności. Powód zaferował także materiał dowodowy w postaci dwóch faktur wystawionych przez dłużną spółkę, a mianowicie faktury VAT z dnia 31 stycznia 2013 roku (k.14) oraz faktury VAT z dnia 14 marca 2013 roku, które w jego ocenie potwierdzały sprzedaż towarów nimi objętych, a zaferowanych w II połowie 2012 roku (na wspomnianym zgromadzeniu wspólników).

Dokonując kolejno oceny przedłożonych dowodów, wskazania wymaga, iż nie zdołały one dowieść podnoszonych w tym zakresie twierdzeń powoda. Przede wszystkim wskazania wymaga, iż z treści wskazanego wyżej protokołu zgromadzenia wspólników i podjętych na nim uchwał nie wynika, aby przedmiotem którejkolwiek z nich była kwestia tego w jaki sposób ma nastąpić zapłata czynszu z tytułu umowy dzierżawy, a przede wszystkim by miało to nastąpić – jak twierdzi powód poprzez częściową kompensatę poprzez sprzedaż ruchomości należących do dłużnej spółki. Jediną uchwałą odnoszącą się do kwestii umowy dzierżawy była uchwała numer 7, w której postanowiono, iż umowa dzierżawy na 2012 rok, pozostaje w takiej samej wersji jak zatwierdzona na Zgromadzeniu Wspólników W. 2012 roku.

Protokół nie zawiera w sobie wyraźnych oświadczeń w przedmiocie tego, że taka umowa sprzedaży miała zostać zawarta i stanowić rozliczenie czynszu. Co istotne, umowa sprzedaży jako umowa konsensualna dochodzi do skutku solo konsensu. Tym samym do wywołania skutku o charakterze obligacyjnym, wymagane jest by jej strony złożyły zgodne i dwustronne oświadczenia woli, a więc zobowiązanie się sprzedawcy do przeniesienia własności rzeczy (prawa) na nabywcę i wydania rzeczy oraz zobowiązanie się kupującego do odebrania rzeczy i zapłaty ceny (art. 535 k.c.). Takiego rodzaju oświadczeń Sąd Odwoławczy, wbrew temu na co wskazuje apelujący także się nie dopatrył.

Odnosząc się z kolei do wskazanej wyżej uchwały nr 11/2012, podjętej na Nadzwyczajnym Zgromadzeniu Wspólników w dniu 15-16 kwietnia 2012 roku, w której ustalono czynsz dzierżawny na kwotę 43.050 złotych brutto, płatny w ratach i przeznaczeniem środków z II raty w kwocie 18.450 złotych na nakłady remontowo- modernizacyjne a także w której wskazano, że zestawienie tych nakładów zostanie przedłożone wspólnikom do akceptacji, wbrew temu co sugeruje powód nie może być utożsamiane z zawarciem umowy sprzedaży rzeczy ruchomych objętych fakturami ze stycznia oraz marca 2013 roku. Godzi się zauważyć, iż zestawienie o jakim mowa w uchwale nie stanowiło umowy sprzedaży, a co za tym idzie nie wywołało skutku w sferze prawa własności, a co najwyżej mogło stanowić jedynie ewentualnie podstawę do jej zawarcia. Nie można, też nie zauważyć, iż powód nie zaoferował dowodu na to, że wspólnikom przedstawiono zestawienie nakładów, które mieliby sfinansować w ramach środków z II raty. Wbrew temu, co wskazano w apelacji dowodu na powyższą okoliczności nie stanowią przedłożone faktury VAT wraz z załącznikami, w których wymieniono przedmioty ruchome podlegające rozliczeniu. Przede wszystkim dokumenty te nie noszą zewnętrznych znamion tego by została zaakceptowana przez wspólników. Ponadto, zgromadzenie wspólników ma charakter organu kolegialnego, a co za tym idzie wola tego organu (akceptacja) także ma formę uchwał. Powód takiego dokumentu nie przedstawił. Natomiast z zeznań pozwanego, który ówczesnie piastował funkcję Prezesa Zarządu- J. M., wynika iż „w kwietniu 2012 roku wspólnicy podjęli uchwałę ustalającą wysokość czynszu i stwierdzającą, że część czynszu zostanie przeznaczona na wydatki remontowe i modernizację, jednakże wyraźnie tam wskazano, że wydatki te muszą zostać zaakceptowane przez wspólników, a do momentu kiedy pełniłem funkcję prezesa takiej akceptacji nie było i nie były podjęte żadne działania w celu jej uzyskania”. Ponadto nie sposób nie dostrzec, iż użytymu w omawianej uchwale sformułowaniu „nakłady remontowe i modernizacyjne” trudno jest przypisać znaczenie, jakie nadaje mu powód, a że dotyczyły sprzedaży rzeczy ruchomych. W toku postępowania pozwany wyjaśnił także, „że użyte w uchwale sformułowanie, dotyczyło prac remontowych i modernizacji w ścisłym tego słowa znaczeniu, a nie sprzedaży”. Powyższe nie spotkało się z reakcją strony powodowej, która nie przedstawiła na te okoliczności jakkolwiek dodatkowych dowodów.

Jakkolwiek powód w apelacji, kwestionował prawdziwość zeznań pozwanego, który wskazywał, iż pomiędzy powodową a dłużną spółką nigdy nie praktykowani rozliczeń w formie kompensacji- wskazując, iż różnią się one od tych złożonych w innym postępowaniu, to jednak nie wskazał konkretnie, jakie było to postępowanie, jak też nie przywołał konkretnie ich treści.

Odnosząc się z kolei do przedłożonych faktur VAT, wskazania wymaga, że jakkolwiek wymienione w nich rzeczy ruchome są tożsame z tymi, co do których powód złożył żądanie, to nie można tracić z pola widzenia, iż zostały one wystawione w dacie (31.01.2013r., oraz 14.03.2013), w której w istocie nikt nie składał oświadczeń w imieniu spółki. Organem uprawnionym do działania w imieniu spółki był Zarząd, który w rozpoznawanym okresie był jednoosobowy. Natomiast, zgodnie z obowiązującymi w spółce zasadami reprezentacji (reprezentacji w stosunkach zewnętrznych i wewnętrznych, zaciągania zobowiązań w imieniu spółki) uprawniony był jednoosobowo Prezes Zarządu. Funkcję

tę w okresie od dnia 2 kwietnia 2011 roku do dnia 19 października 2012 roku pełnił pozwany- J. M.. W okresie od dnia 19 października 2012 roku - J. G. (2), aż do złożenia przez nią rezygnacji w dniu 19 stycznia 2013 roku. Powyższe w zestawieniu z datami wystawienia faktur, prowadzi do wniosku, iż decyzji tej nie podjął zarząd. Faktury, te co wynika z przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego, zostały wystawione na polecenie pełniącej funkcję członka Rady Nadzorczej E. O. (2), która nie będąc organem zarządzającym a wyłącznie nadzoru nie miała uprawnień do reprezentacji spółki. Powyższe wynika z zeznań świadka Ł. N., który jako zatrudniony w spółce w okresie od 1.08.2012 r. do 14 .03.2013 roku i ten który wystawił fakturę jako księgowy, dysponował wiedzą we wskazanej kwestii. Dodatkowo, nie jest związany aktualnie z żadną ze stron, w związku z tym, nie ma interesu w tym, aby przedstawić informacje dyskredytujące jedną z nich. Świadek ten zeznał wprost” to ja wystawiłem fakturę z dnia 31 stycznia 2013 roku jako kasjer, zrobiłem to na pisemne polecenie Pani E. O. (2), która nie wyjaśniła mi dlaczego taka faktura ma być wystawiona”, ponadto wskazał, że „ fakturę wystawiłem, na podstawie informacji przekazanych przez Panią O., natomiast umowa zgodnie z którą faktura miała zostać wystawiona nie została przedstawiona”. Powód nie wykazywał, aby członkom rady nadzorczej mocą umowy spółki nadano kompetencje szersze, aniżeli te wynikające z przepisów ustawy kodeks spółek handlowych (art. 220 k.s.h.). W tej sprawie przyjąć należało, że jej funkcje polegały na wykonywaniu czynności wyłącznie o charakterze nadzorczym, bez możliwości wydawania Zarządowi wiążących poleceń(art. 213 oraz 219 k.s.h.). W tej sytuacji mając na względzie, że dokumenty zostały wystawione z polecenia podmiotu nieuprawnionego, nie są one wystarczające do poczynienia ustaleń faktycznych, iż rzeczywiście czynność prawna która miała prowadzić do ich wystawienia rzeczywiście miała miejsce, jak twierdzi powód.

W tym miejscu, za Sądem Rejonowym, należy powtórzyć, iż faktury przedłożone przez powoda nie stanowią bezpośredniego dowodu faktu zawarcia umowy sprzedaży, a jedynie dowód pośredni. Faktura jest dokumentem rozliczeniowym, określającym cenę, jakiej sprzedawca ma prawo domagać się od kupującego, a kupujący ma obowiązek zapłacić za towar będący przedmiotem sprzedaży i nie należy jej mylić z umową sprzedaży. Uwzględniając okoliczności sprawy, a w tym w szczególności fakt kiedy, w jakiej sytuacji finansowej dłużnej spółki, przez kogo i w jakich okolicznościach zostały wystawione faktury z 31 stycznia 2013r. i 14 marca 2013 r. również Sąd Okręgowy uznaje, że nie można na ich podstawie poczynić ustaleń zgodnych z twierdzeniami powoda.

Dla pełnej krytyki stanowiska apelującego zauważyć należy, iż w postępowaniu odwoławczym pełnomocnik powoda sformułował twierdzenie jakoby zestawienie nakładów zostało przedstawione wspólnikom na Walnym Zgromadzeniu w dniach 19 – 20 października 2012 r. przez Prezesa J. M. i znalazło się to w Protokole ze Zgromadzenia w pkt 18 – „Sprawy różne i wolne wnioski”. Tymczasem w Protokole z tego Zgromadzenia brak jest jakiegokolwiek informacji o przedstawieniu przez Prezesa J. M. zestawienia nakładów, a nadto Walne Zgromadzenie jako drugą podjęło uchwałę o odwołaniu z funkcji Prezesa J. M. i z zeznań tego świadka wynika, że nie składał zestawienia nakładów na tym Zgromadzeniu a po jego odwołaniu został on wyproszony z miejsca odbywania obrad. Tym samym punkt „Sprawy różne i wolne wnioski” był omawiany przez Zgromadzenie już pod nieobecność J. M..

Argumentując jak powyżej, Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do uwzględnienia powództwa, wbrew zarzutom podniesionym w apelacji.

Odnosząc się do podniesionych w apelacji zarzutów naruszenia art. 527 k.c. oraz art. 531 k.c. wskazania wymaga, iż przesądzenie, iż powodowi nie przysługiwał udział 1/7 we własności nieruchomości z racji nie wykazania, iż nabył je w drodze wskazanej umowy sprzedaży, czyniło zbędnym badanie kwestii tego, czy ziszczyły się przesłanki do badania tego, że umowa była bezskuteczna wobec wierzycieli dłużnej spółki. Sąd Rejonowy, słusznie jednak mając na uwadze podniesiony w tym zakresie zarzut pozwanego, był zobowiązany do odniesienia się do niego by nie narazić się na mogący pojawić się zarzut apelacji. Sąd rozważał tą kwestię jako drugorzędną, uznając co wynika wprost z uzasadnienia jego orzeczenia, iż głównym powodem oddalenia powództwa było niewykazanie przez stronę powodową, że przysługuje mu własność zajętych w toku postępowania ruchomości (art. 841 k.p.c.).

Uznania Sądu Okręgowego nie zyskały zarzuty skierowane przeciwko rozstrzygnięciu w przedmiocie kosztów postępowania pierwszoinstancyjnego. Orzeczenie w tym przedmiocie Sąd Rejonowy wydał w oparciu o art. 100 k.p.c. zdanie drugie, zasądzając od powoda na rzecz pozwanego poniesione przez niego koszty z tym uzasadnieniem, że

pozwany uległ jedynie w nieznaczej części żądaniu powoda. Zdaniem Sądu mając na uwadze, wysokość zgłoszonego w pozwie żądania z tym rzeczywiście uwzględnionym, rozstrzygnięcie to uznać należy za prawidłowe. Przede wszystkim, zwrócenia uwagi wymaga, iż zawarte w pozwie żądanie dotyczyło zwolnienia spod egzekucji całości ruchomości zajętych w postępowaniu egzekucyjnym, pomimo, że w treści samego uzasadnienia wskazano jednoznacznie, że stronie powodowej przysługiwał wyłącznie udział w prawie własności w wysokości 1/7. Powód określił wartość przedmiotu sporu na kwotę 8.572,00 zł, jako 1/7 szacunkowej wartości rynkowej przedmiotów, co do których o zwolnienie spod egzekucji wnosił tj. 60.000 złotych. Zdaniem Sądu, Sąd Rejonowy postąpił w sposób niewłaściwy, nie sprawdzając przy tak określonym sposobie wskazania wartości przedmiotu sporu jego wartości (art. 25 § 1 k.p.c.). Strona powodowa, winna bowiem już w pozwie wskazać wartość każdego ze składników zwolnienia spod egzekucji, którego się domaga. Niemniej jednak, strona powodowa wskutek uchybienia, które było jej udziałem nie może aktualnie próbować wykazywać na etapie postępowania apelacyjnego, jakie są poszczególne wartości tych ruchomości. Takie działanie należy ocenić co najmniej jako spóźnione. Uwzględniając zatem, iż żądanie pozwu dotyczyło całości, a nie udziału 1/7 własności ruchomości i że żądanie pozwu zostało uwzględnione wyłącznie do ruchomości w postaci pieca konwekcyjnego rocznik 2008 roku i dwóch kotłów warzelnych i to wyłącznie w wysokości przysługującego powodowi udziału (1/7)- stwierdzenie Sądu Rejonowego, że powództwo zostało uwzględnione w niewielkim zakresie jest jak najbardziej uzasadnione.

Po wtóre, wskazania wymaga, iż Sąd Rejonowy uwzględnił żądanie pozwanego o zwrot kosztów wyłącznie w zakresie kosztów stawiennictwa na rozprawach, na które przybył własnym środkiem transportu, a nie koszty utraconego zarobku oraz porady pranej, o których zwrot również wnosił pozwany. Zasądzone przez Sąd Rejonowy koszty bez wątpienia mieszczą się w zakresie „niezbędnych kosztów procesu” co wynika wprost z brzmienia art. 98 § 2 k.p.c., który nakazuje zaliczyć do tej kategorii kosztów - koszty przejazdu strony do sądu. Akta sprawy potwierdzają osobiste stawiennictwo pozwanego na rozprawie w dniu 10 marca 2014 roku, 7 kwietnia 2014 roku oraz 26 maja 2014 roku. Strona powodowa nie podnosiła ani nie wykazywała, aby pozwany na rozprawy te nie dojeżdżał własnym środkiem transportu, pomimo, że na rozprawie w dniu 26 maja 2014 roku, na której obecny był pełnomocnik powoda, zwrócono uwagę na złożony w tym zakresie wniosek. Te twierdzenia pojawiają się dopiero na etapie postępowania apelacyjnego i nie są one zasadne. Po pierwsze wbrew temu co zostało podniesione na rozprawie apelacyjnej, akta sprawy nie noszą śladu przesłuchania pozwanego przez powoda na okoliczność tego w jaki sposób podróżował. Nie ma także żadnego dowodu, na to by pozwany do siedziby sądu dojeżdżał środkami komunikacji miejskiej lub też by uzyskał on zwrot kosztów stawiennictwa na rozprawach, w których był on przesłuchany w charakterze świadka. W związku z powyższym nie sposób uznać, aby ustalenia Sądu Rejonowego i w tym zakresie były błędne, zwłaszcza, jeżeli strona powodowa, wcześniej a mając taką możliwość zarzutów tego typu nie zgłaszała. Stawiennictwa powoda, na wymienionych wyżej rozprawach nie było niecelowe, albowiem było uzasadnione koniecznością obrony jego praw zwłaszcza, w sytuacji w której powód występował w sprawie samodzielnie (nie był reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika).

Wątpiwości Sądu nie budzi także wysokość zasądzonych kosztów. Pozostają one zgodne z przepisami rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 29.1.2013 r. w sprawie ustalenia należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej, mającymi odpowiednie zastosowanie przy określeniu do zwrotu kosztów dojazdu strony w postępowaniu cywilnym (art. 85 uksc). W wypadku podróży własnym samochodem zwrot obejmuje koszty przejazdu w wysokości stanowiącej iloczyn przejechanych kilometrów przez stawkę za jeden kilometr przebiegu. określoną w przepisie art. 34aust.2 o transporcie drogowym. Zgodnie z wydanym na podstawie art. 34a- rozporządzeniu w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy z dnia 25 marca 2002 roku (Dz. U nr 27, poz. 271), stawka w przypadku samochodu pozwanego z uwagi na pojemność jego silnika wynosi 0,8358 złotych (§ 2 pkt 1 lit b). Kwota zasądzona na rzecz pozwanego mieści się w zakresie kwoty o jakiej mowa w art. 98 § 2 kpc zdanie drugie.

Mając wszystko powyższe na uwadze Sąd Okręgowy oddalił apelację czyniąc podstawą swojego rozstrzygnięcia art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd II instancji orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. uznając, iż to powód, którego apelacja została oddalona w całości jest stroną przegrywającą sprawę. Za zasadne w tym zakresie, Sąd uznał żądanie pozwanego jedynie w zakresie zwrotu kosztów dojazdu do siedziby sądu na rozprawę apelacyjną w dniu 18 lutego 2015 roku. Koszty te mieszczą się w zakresie niezbędnych oraz celowych a ponadto, ich wysokości została określona zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie a powołanymi wyżej uregulowaniami.

Jakkolwiek utracony zarobek, co wynika wprost z art. 98 p. 2 k.p.c. mieści się w pojęciu kosztów niezbędnych prowadzonych przez stronę osobiście, to jednak do uwzględnienia żądania w tym zakresie, wymagane jest wykazanie, iż rzeczywiście został on utracony. Pozwany temu obowiązkowi nie sprostał. Z racji tego, że żądanie pozwanego dotyczyło utraty zarobku z tytułu prowadzonej przez niego działalności gospodarczej winien on przede wszystkim przedstawić umowę w związku z którą, na skutek stawiennictwa w sądzie nie mógł się z niej wywiązać, wykazać jakiego rzędu w związku z tym zarobku nie uzyskał, jak też że akurat dzień stawiennictwa w sądzie zbiegł się z tym, w którym rzeczona umowa została wykonana. Jeżeli powyższe okoliczności zostałyby wykazane, to w świetle tego co zostało wskazane powyżej nie stałoby na przeszkodzie temu, aby wniosek pozwanego w tym zakresie został uwzględniony z pewnym ograniczeniem co do wysokości zasądzonych z tego tytułu kosztów (art. 98 § 2 zd. 2 k.p.c.). Mając to na uwadze, Sąd orzekł jak w punkcie 2 sentencji.

SSO Iwona Siuta SSO Tomasz Szaj SSO Agnieszka Bednarek-Moraś